Ànimes de l'altre món, de Raimon Caselles (adaptació)

La nit de Tots Sants, quatre amics i les seves respectives parelles es reuneixen per sopar plegats a casa d'un d'ells. Mentre recorden la mort recent d'una amiga comuna, l'Alícia, senten uns cops a la paret. El propietari de la casa els tranquil·litza dient que té un veí que està malalt i que pica en senyal de protesta quan sent massa remor. Després de l'ensurt, cadascú s'anima a explicar altres històries esgarrifoses que van creant un ambient inquietant.

-Oh! per cas estrany i esgarrifós -va saltar la Bretona-, mai de la vida n'he sentit contar cap com el que va passar a casa, allí a Port Blanc, quan la meva àvia va morir. Jo era petita, molt petita, però me'n recordo com si fos avui... Ni que visqués un segle se m'esborraria de la imaginació la figura d'aquella vella de noranta anys, alta i seca com una antena, arrugada de mans i cara, pelada enterament de cap, la boca sense dents i els ulls enfonsats dintre el crani. Ja només tenia la pell i l'os... i vestida de negre, com anava, feia l'efecte d'un esquelet endolat. Sempre callada, tenebrosa i enigmàtica, semblava una aparició de l'altre món. Com no fos per resar, no sortia una paraula dels seus llavis; morta per a totes les afeccions i desitjos de la vida, buscava el silenci i la soledat. Però enmig d'aquell allunyament de totes les coses de la terra, sols demostrava afecte, més ben dit, amor fondo i entranyable per una bestiola, per un gat, que semblava la seva ombra. [...] *Semblava que es comprenien sense parlar-se, que es comunicaven per la mirada, que s'entenien de pensament... Doncs va venir que l'àvia es va posar molt malalta, i una matinada, en llevar-nos, la vam trobar morta, sola en la seva habitació... Sola no, perquè el gat la vetllava als peus del llit. Si he de dir el que sento, crec que aquella mort no va afectar gaire a ningú de la família. A casa érem pobres, molt pobres, com quasi tots els pescadors d'aquella costa... i encara recordo d'haver sentit a dir que la pobra vella era una càrrega per a tots nosaltres. Mentre l'àvia es va estar a casa de cos present, el gat ni un sol instant es va moure del seu costat... però, ara ve el més estrany del cas... un cop van haver-se'n endut la difunta, ja no vam veure el gat enlloc del món, quedant-nos la vaga aprensió que havia estat enterrat amb el cadàver...*

-Això horroritza! -van dir alguns. [...]

Encara la Bretona no havia acabat de dir aquestes paraules, quan a la paret de l'habitació ja tornaven a sentir-se els cops del veí malalt.

-Altra vegada! -van dir tots els presents, encara espantats per la història que acabaven de sentir.

Això ja és massa! va exclamar en Planella que, agafant un bastó que hi havia per allí, va començar a picar amb fúria a la paret mentre cridava amb tots els seus pulmons: Calla, mala ànima, calla... o esbotzo la paret a garrotades!

Com enardit per la rèplica, el de l'altra banda responia, trucant desesperadament.

Aquella competència de sorolls creixia per moments... fins que el de l'altra part va començar a cedir, i a l'últim va parar del tot.

-Ja era hora! -van murmurar homes i dones.

Però la tranquil·litat no va durar gaire temps, perquè al cap d'una estona va sentir-se

picar... no a la paret, sinó a la porta. En Gomis va córrer a obrir. Era la portera que venia tota trastornada i aterrida.

-Ai, senyor, senyor bon Déu! Quina desgràcia!

-Bé, però, què hi ha? –digué en Gomis.

-Sap aquell jove malalt d'aquí al costat? Doncs l'hem trobat mort a terra als peus del llit. Suposem que ha tingut l'atac i que per demanar auxili, devia picar a la paret.

-Quin horror! -van exclamar les dones esgarrifades.

-Es veu ben bé que era això, perquè de tant trucar a la paret, té tots els dits fets a trossos...

-Fets a trossos? -van repetir tots, grocs com la cera.

-Sí, fets a trossos... espellifats... i el paper de la paret... està tot tacat de sang!

ACTIVITATS

1. Quins fets estranys van envoltar la mort de l'àvia de la Bretona?

2. Resumiu el que va passar durant el sopar dels vuit amics:

3. Per què no van fer cas dels cops que donava el veí?

4. En quin moment creieu que la història arriba al moment culminant? Justifiqueu la resposta.

5. Redacta el mateix incident des del punt de vista del malalt que picava des de l'altra banda de la paret (unes 100 paraules-10 línies mínim)